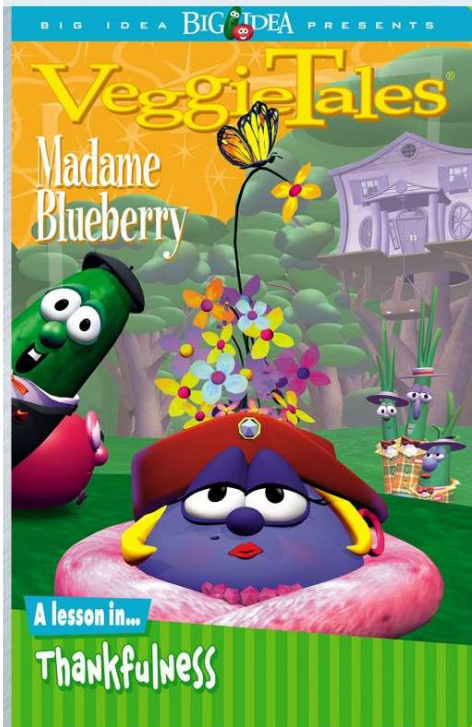

Pondelok 7.3. 2011 Lazaret

Po 4 dňoch teplôt a motania sa po byte za pomoci stien som dnes schopná ako tak fungovať. Tato ochorel ako prvý. Krátko po akcii „Peň“ v lese. Aj keď ja predpokladám, že si nejakého bacila priniesli z tej poľnohospodárskej výstavy, čo na nej v nedeľu s Millou boli. V pondelok prišiel z práce so zimnicou, horúčkou a boľhlavom a zatiaľ ho to nepustilo. V takýchto prípadoch sa musím mať na pozore, pretože za posledné roky som nikdy neochorela sama, ale s jeho pomocou a jeho bacilmi. Milla sa držala statočne 2 dni a v stredu večer už mala horúčky do 40° C. Vo štvrtok už ledva dýchala, tak sme bežali k lekárke. Dostala silné kortikoidy, aby mohla dýchať, ale horúčku mala ešte 3 dni. No a ja som nasledovala hneď ďalší deň s 39° C.

Ako na júst sa počasie umúdrilo a cez deň vystupuje teplota na 14 stupňov a svieti slnko. Na terase mi kvitnú narcisy, hyacinty, modrice a fialky. Nikde ani mráčika. A my ležíme všetci doma. V obývačke sme si spravili z gauču letisko. Ak Milla nespí, tak pozeráme jej 2 obľúbené rozprávky. O Madame Blueberry sa mi ešte aj sníva. Dookola a dookola. Milla s palcom v puse, ja driemem a tato sa snaží o nás ako tak postarať, keďže je na tom najlepšie. Dokonca bol v sobotu i nakúpiť. Čo je pre neho asi najnepríjemnejšia činnosť na svete. Vybavený nákupným zoznamom, šiel 1.x počas pobytu, čo sme tu nakúpiť sám (3x bol nakúpiť so mnou). Vrátil sa spokojný, našiel všetko. Ani sa nečudujem, na papieriku mal ešte aj opis, ako vec vyzerá, a kde v obchode ju presne nájde. Pri vyprázdňovaní tašky sa ma iba rozhorčene dopytoval:

„A to si vedela, že sú tu potraviny také drahé? Neskutočné.“ (Snažím sa schovať úsmev za balenie 4 plátkov šunky, na ktorom je nalepená jednotková cena 3,25€.) Mlčky mu pritakávam a v duchu som rada, že sa hádam už nebude čudovať, keď mu najbližšie znovu oznámim, že som minula všetky peniaze na potraviny.

Trochu ho šťve, že 2 týždne pred polmaratónom takto ochorel. Trénoval 3 mesiace, 3x v týždni po 14 km. Ale má ešte 6 dní, tak uvidíme, či sa pozbiera a podarí sa mu dobehnúť v stanovenom čase pod 1:25h. Je mi ho ľúto, ak by všetka ta drina vyšla navniivoč a nebol schopný vôbec bežať. Jeho stanovený rekord je značne ohrozený, ale dajme sa prekvapiť. Zatiaľ musí dobehnúť váhovou stratu. 2 kg za týždeň. My s Millou sme na tom podobne. Mala 4-dňovú výlučne jahodovú diétu.

Štvrtok 10.3. 2011 Čistá psychiatria

Spolu s Markovcami k nám prišla lepšia nálada a zriedila náš hustý ponorový vzduch. Je to už týždeň, čo sme zavreté doma. Mám pocit, že choroba sa nás drží zubami nechtami. Horúčky a teploty pominulí, no hrôzu naháňajúci kašeľ a zelený hustý sople pretrvávajú.

Okrem toho je Milla maximálne popudlivá. Stačí malý detail, čo sa jej nepáči a byt sa otriasa hnevom. Snažím sa ju vrátiť do normálu bez televízora. Väčšinou je urazená a usazená. Obmedzila som ho iba na večer so slovami: „TV, večer, keď príde domov tatko.“ Výsledok je, že hneď ako zaštrngocú kľúče vo dverách, Milla vystrelí k televízoru a už aj madžgá ovládanie. Žiadna pusa pre tata.

Včera dokonca pri záchvate zlosti kvôli pre mňa ani nepochopiteľný dôvod, som sa nechala tak uniesť svojim hnevom, že som ňou riadne zatriasla. Nerozumiem svojej vlastnej zlosti, svojim pocitom niekedy až nenávisti a opovrhnutia. Hanbím sa. Ako môžem niečo také cítiť k vlastnému dieťaťu? Začínam pomaly chápať prípady, kedy rodič zabil v afekte svoje dieťa. Po tomto týždni som presvedčená, že by

som bola toho schopná i ja. Radšej som znovu začala čítať knihu „Ako milovať svoje dieťa“. Pre prípad, že by som mala znovu pokušenie sa neovládnúť.

Pondelok 14.3. 2011

Dni s Markovcami prešli rýchlo. Prešli celý Paríž, strávili deň v Louvri a v sobotu, aj keď s hustým mrholením sa prešli po Versaillských záhradách. Po večeroch sme sedeli pri víniku, kecali, alebo sa dívali na nejaký film. V každom prípade to bolo aj pri chorobe príjemné odreagovanie. Kuchársky som sa mohla vyžiť a navariť aj niečo otrhlejšie.

V sobotu sa ozvala Slavova sesternica Katka. Ešte som ju za tie roky nestretla. Prišla so svojim synom Alexom do Paríža za svojím partnerom, ktorý tancuje s Akram Kham Company. Katka s Andrejom prišli v sobotu na obed. Tak nás bolo doma habadej. Andrej pôsobil nenápadne a vôbec by som na neho nepovedala, že bol tanečník. Ako tanečná skupina cestujú po celom svete a tancujú predstavenie. Momentálne je to dielo Vertical roads. Priznám sa, že som pôsobila asi ako riadny kultúrny ignorant, ale meno Akram Kham mi absolútne nič nevrvavelo. Andrej to skúsil inak:

„Ale Juliette Binoche poznáš, že? No tak, s ňou je robený jeden svetoznámi tanečný projekt.“ Pokračoval. Hm, tú poznám ako herečku, ale asi aj tancuje, pomyslela som si a tvárila sa, že viem koľká bije. Po dobrom obede nás pozval na nedeľné predstavenie. Neodmietli sme, aj keď sme nevedeli, čo s Millou.

Drevenije ja nohy mám....

Nedeľa bola v podstate dosť nabitá. Ráno o 4.15 hodil tatko Markovcov na letisko a potom si ešte na chvíľu zdriemol, aby ma pred 8.00 budil, že by potreboval pred behom cestoviny. Vytrielila som do kuchyne a začala byť za neho nervózna. Stále ešte pokašľava. Vonku sa javilo na nič počasie, ale zatiaľ nepršalo. Slavo do seba hodil cestoviny, 3x ho prehnilo a o 9.00 už behal po byte v bežeckom mundúre. Rozlúčil sa letmou pusou a odklusal do Rueil Malmaison-časti Parížu, kde sa popri Seine bežal polmaratón. Pripravovali sa spolu 3 kolegovia. Na štarte však stálo 1200 pretekárov.

S blížiacim sa obedom sme aj my s Millou vybehli okolo domu, aby sme si skrátili čas. Pozreli sme všetky kvety, na tráve ľahli na zem a voňali fialky a pozdravili všetkých červených bugov na strome.

Nemala som nervy na kŕmenie, tak k obedu boli pre Millu párky. Tie natrieskala do seba za pár minút a o chvíľu pricválal upachtený tato. S úsmevom a čudnými pohybmi oznamoval svoj osobný rekord: 1:24:57. Skončil 53. Sadol na gauč a po chvíli sa nevedel postaviť. Počas behu sa v 1. polovici nechal ťahať nejakou rýchlou skupinou a od

15-teho kilometru ledva funel, tak zvolnil tempo. Dokonca sa rozhodol aj piť. Po 5. kilometri stretol 1. skupinku tiet, čo držali nápoje. Nespomalil a netrafil rukou zachytiť pohár. Takže bežal ďalších 5 km smädný. Keď sa k nim blížil znovu, tak od hanby radšej zvesil hlavu, aby ho nespoznali. Tento krát trochu spomalil, trafil, ale pri tej rýchlosti na seba takmer všetko vylial. Tak sa vybodol na to. Asi budeme musieť natréňovať aj pitie počas behu. To znamená, že budem stáť pred domom, Slavo v rýchlosti prebehne okolo a bude sa snažiť zobrať odo mňa ponúkaný pohár.

Po čase sa na neho zavesil nejaký frantík a chcel konverzovať. Slavo na neho vyvalil oči a maratónskym prízvukom odpovedal, že nehovorí po francúzsky a počas behania: „Non, non, parler.“ Chlapík sa nedal odbiť a začal po anglicky pričom bil jednou rukou o druhú: „Attack, attack,“ a ukazoval na skupinku bežiacich asi 400 m pred nimi. Slavo vydedukoval, že frantík mal energiu a chuť ísť sa so Slavom zavesiť na skupinu. Radšej ho začal ignorovať a energického frantíka konverzácia prestala baviť.

Po dobehnutí do cieľa, sa ponúka ovocie a pitie. Slavo čaká kolegov, čo dobiehajú do 5 minút po ňom. Sú nabudení ešte bežať k jednému z nich, kde sú odparkované autá. Doma si na gauči prezerá nohy a rozhoduje sa, ktoré z pluzgierov treba prepichnúť a ktoré ponechá. V podstate si veľmi neoddýchne, pretože pred 14.00 musíme vyraziť do Paríža na predstavenie....

Théâtre de la ville...

Meškáme. Slavo tlačí kočik prázdny uličkami. V centre vedľa Ile de la cité, na námestí Chatelet to buble životom. Pred divadlo je tlačienica a pár jednotlivcov drží v ruke papierik „hľadám alebo kúpim 2 lístky“. Spomínam si, ako sme tu raz boli cez víkend a vtedy som sa čudovala, prečo je tam toľko ľudí. Aha, divadlo, teraz už viem. Katka nás vedie priamo do vnútra, kde nás čaká pán, čo nás po chvíli odvádza priamo do hľadiska. Lúčime sa s Millou so slovami: „Na chvíľu budeš mať zábavu s Katkou a Alexom a potom príde.“ V rukách drží cereálnu tyčinku a my sa nenápadne strácame v dave. Plakať ju nepočujeme.

Chlapík nás zavedie do natrieskaney sály a povie, že nech si nájdeme niekde voľné miesta. Nedá sa tam ani pohnúť. Kapacita, asi 1000 ľudí je plne obsadená. Predpokladali sme, že sa nezačne načas, veď sme vo Francúzku. No 10 minút po 15.00 sa zhasne a ten, čo nesedí má smolu. Impozantné na Francúzov. Sedíme takmer hore a úžasným výhľadom na javisko. Je rozdelené na 2 časti plastovým závesom. Jeden tanečník

sa nachádza za závesom a v rytme hudby sa snaží preškriabať sa dopredu, kde leží nehybná skupinka siedmych tanečníkov. Hudba mi príde neskutočne depresívna. Od úderov neidentifikovateľnými predmetmi, kedy cítim, že sa mi miestami mení frekvencia srdca, aby splynula s údermi, až po padajúce lietadlo. Postupne si však zvykám a nechám sa unášať dejom, ktorému často nerozumiem. Vertical road znamená cestu medzi človekom a Bohom. Medzi 2 svetmi. Ten pozemský je jednoznačne ovplyvnený indickou kultúrou, náboženstvom i hudbou.

Akram Kham je pôvodom Bangladežčan, žijúci vo Veľkej Británii. Za tie roky si vybudoval vysoké renomé a choreografiu pripravoval i pre Kylie Minogue. Dokonca som našla i články na BBC. Jeho company, ako sa nazýva skupinka spolutanečníkov je zmes rôznych národností: Gréci, Kórejčania,

Alžírčan a Andrej, Slovák. Nachádzam ho v skupinke hneď. Aj takto z diaľky môžem vidieť, že na svoju drobnú postavu má svalnaté ruky. Medzi tanečníkmi sú 3 dievčatá, tiež sú neskutočne ladté, ohybné a svalnaté. Prvá polhodina je tancovaná viac skupinovo, kedy sa poukazuje na konformitu ľudí. V 2. polovici sú individuálne výstupy, ktoré predstavujú od manipulácie, využívania až po lásku. Aj hudba sa postupne mení a miestami sa mi aj páči. Slavino je unesený svetelnými efektami. Niekedy sa nechápavo zadívame jeden na druhého a vieme, že obaja nechápeme.

3-minútový zostrih predstavenia je možné vidieť na Youtube pod názvom: *Vertical Road, Akram Khan Company, 3 min excerpt.*

Sem-tam myslím na Millu. Ešte hlbšie sa zaryjem tatkovi do ramena a snažím sa zabudnúť na výčitky svedomia, že som krkavčia matka. Posledný záber je, keď sa hlavný predstaviteľ dotýka plastovej opony, čo oddeľuje 2 svety a tá padá. Javisko vybuchne v hurónsky potlesk, ktorému nie je koniec.

Ale to sa už tlačíme von, aby sme ju našli usazenú vo vestibule. Pozerá si knižku a cucá palec. Keď ju tato zoberie do náruče, vydýchne si a uvoľní sa. Katka to zvládla super, zobrala ju do parku a Milla bola spokojná, až kým nezačal plakať Alex. Súcitila s ním. Poďakujeme sa za zážitok a nejakú hodinu sa ešte ponevieraime po centre Paríža. Užívame si ležérnu atmosféru a spracováваме kultúrny zážitok.

Štvrtok 24.3. 2011 Že by svitalo na lepšie časy?

Už 2. deň si užívame spoločného času s Elenkou a Kubkom. Vymyslieť program a napasovať režim pre 2 takmer rovnako staré deti nie je takmer vôbec problém. Večer príchodu návštevy nám tatko oznámil, že na víkend budeme mať v opatere Mayu. Maya je austrálsky neviem čo, jednoducho rasa od protinožcov vo veľkosti labradora. Milla sa do nej zamilovala hneď na prvý krát. Keď som jej oznámila, že príde Maja a hneď na to povedala, že o chvíľu príde Kubko, tak povedala: „No Kupko, Maya!“ A mala som vybavené.

Kubko sa udomácnil veľmi rýchlo. Zabratý do všetkých nových hračiek, asi ani neregistruje, že nie je doma. Zato Milla je trochu mimo. Viac plačlivá, naviazaná na mňa. Z miestnosti sa niekedy nemôžem ani pohnúť a na záchod chodí zásadne so mnou. Ale zato sa rozjedla. Keď vidí Kubka, tak jej asi aj viac chutí a posledné 2 dni mi príde ako vymenená. Dokonca si i sama pýta. Samozrejme, že problémy na nočníku pretrvávajú. A po 3-4 dňoch jej musím mechanicky pomáhať i ja. Tak strašne pri tom plače, že plačom niekedy s ňou. Tak máme nakúpené slivky, slivkový džús, slivkové biskvity a dnes som robila odvar z ovsených vločiek a ľanových semienok a slivkového džúsu. Servírujem jej to do striekačky od liekov. Ale ofuk, s tým, že je to medicína, zabral iba na jeden krát, potom už bolo treba pritlačiť, lebo povedala nie a zároveň si vypýtala: „That pink medicine“ a ukázala na ružový sirup proti horúčke, čo brala, keď bola chorá. Uf, uvidíme, ako sa to vyvinie, už som zistila, že má zlatú žilu, chůďa.

Pán Boh nám nadelil úžasné počasie, ktoré má pretrvávajúť až do budúceho týždňa. Je až do 20° C a všetko kvitne, vonia a zhadzuje zimnú oblečenie. Niektoré dievčatká na ihrisku dokonca už nemajú ani pančuchy pod sukňami a behajú s holými nohami a v sandálkoch. Začíname si užívať výhody priestrannej terasy. Buď som tam aj ja, hrám sa v zemi, okopávam a sadím, alebo pošlem iba Millu, aby si fúkala bubliny, alebo striekala s vodnou pištoľou. Každý deň chodíme von a s návštevou objavujeme nové a nové ihriská. Kubko sa dokáže už aj sám dlhšie zahrať a sústrediť, napríklad na piesku a Milla zatiaľ pobehuje od jednej veci k ďalšej a keď je na konci, tak príde za mnou a chce fúkať bubliny. Väčšinou to skončí tak, že fúkam bubliny pre všetky deti v okolí a Milla mi medzitým ujde. Konfrontácia s inou matkou a to, že môžem vidieť Elenku, ako „vychádza a vyjednáva“ s Kubkom z náročnejších situáciách je pre mňa úžasne inšpirujúca. Nejako mi pounikali detaily, ktorých si všimla Elenka alebo ja, keď ich pozorujem.

Kubko počúva takmer na slovo, iba sem-tam hodí nejaký záchvat a rozumie, keď sa povie dost. Viem, že je to aj vekom, ale Elenka so svojim prístupom na riadne nakopli

a mohla som sa zamyslieť nad tým, že nemá zmysel behať za Millou s jedlom. Že, keď sa povie nie, tak to znamená naozaj nie a že nesmiem meniť svoje rozhodnutie, keď sa začne rozčuľovať a hádzať o zem. Páči sa mi aj metóda budíka, nad ktorou som už dávno uvažovala. „Ešte toľko a keď zazvoní budík, potom ideme robiť to a to, alebo ideme spať, alebo sa končí hra...“ Okrem toho ma upozornila na plánovaný chaos v obývačke, kde má Milla poukladané hračky na niekoľkých miestach, vrátane nášho konferenčného stolíku. Sme rozhodnuté ísť do Ikey a kúpiť jej nejaký detský policový systém, kam by som jej poukladala hračky a vytvorila jej vlastný kútik v obývačke. Samozrejme je to na úkor jedálne a moje majstrovské dielo vo forme vlčích makov stráca svoj ohromujúci efekt, keďže je jedálenský stôl posunutý...ale nevadí, uvidíme, čo to spraví s Millou a či sa nechá zlákať novým kráľovstvom.

Dnes sme sa vybrali k Eiffelovke a strávili pekné poobedie dohliadajúc na naše detváky, ktoré ošklbali výsadbu Marsových polí pod vežou. Milla vo svojej rozožranosti hneď reagovala na Elenkiho šľahačkovo-čokoládové gofry hlasným „Milla“. Tak si ho pekne rozdelili. Milla šľahačku s čokoládou, Kubko gofry a Elenka musela byť spokojná so zvyškami po hladujúcich deťoch. Zvyšok dňa sme strávili u nás v centre. Naháňali sme holuby na námestí, behali okolo fontány a hladkali všetkých psov.

Včera som volala i Valentíne, lebo jej Henry je tak starý ako Kubko, takmer 3-ročný. Keď nad tým rozmýšľam, ani ma vôbec nemala prekvapiť Valentínina reakcia. Včera 23.3., mal prechádzať Francúzskom mrak z Japonska. Valentína nevyšla z domu, nepustila von ani živú dušu a zvyšok týždňa bude vychádzať tiež iba minimálne. Dokonca mi zrušila i angličtinu, aby som ich nebudaj, po príchode z vonku nekontaminovala. Slavino sa iba chytil za hlavu. Čo robí posledné týždne často. Obavy a hrozby z ožiarenia považuje za maximálnu manipuláciu a strašenie ľudí, postavenej na nevedomosti. Je samozrejmé, že to, čomu

nerozumieme, sa bojíme. A tak, aj keď nejaký rádioaktívny mrak letel nad Parížom, tak som to včera schytala, keďže som si užívala poobednej siesty na terase, keď Milla spala a akumulovala slnečné lúče.

Nedeľa 25.3. 2011 Slavo, 2 ženy, 2 deti a pes...

Tatko sa dnes odišiel zrelaxovať na šachový turnaj. Po náročnom týždni v práci, kedy toho má aj vďaka Japonsku vyše hlavy a celodennom výlete v normandskom mestečku Honfleur, to potreboval. Vďaka zemetraseniu sa všetci v robote bláznia. Slavo, zodpovedný za bezpečnosť elektrární, pracuje práve s takými situáciami ako je bezpečnosť v prípade zlyhania ľudského faktoru alebo prírodných katastrof. Následky poškodenia reaktoru v jednej krajine majú neskutočný dopad na celú oblasť jadrových stavieb. Hneď pár dní po udalosti bolo pozastavených 7 elektrární v Nemecku. Znamená to možnosť pozastavenie niektorých projektov v Nemecku. Pre Francúzsko to znamená, že sa ešte viac sprísnia už aj tak prehnane prísne opatrenia. Tato musí čítať neskutočné kopy dokumentov, ktoré majú zabezpečiť možno až zbytočnú 200 % bezpečnosť. Len pre I&C oblasť pre jeden projekt treba dodať vyše 2500 dokumentov (odhliadnuc od xxx revízií). Momentálne sú opatrenia pri výstavbách a následnej bezpečnosti prehnané. Pri starých typoch ako v Japonsku, ktoré majú cez 30 rokov, to samozrejme nie je tak.

Maya k nám dorazila v piatok. Parvin jej priniesol plnú tašku granúl, Bretónske biskvity a dal mi inštrukcia starostlivosti. Na veľkú chodí ráno a večer. Hrať sa s ňou treba s hryzadlom. Žerie tiež 2x denne. Do misky 2 odmerky granúl na to jej rozdrviť biskvit a zaliať mliekom, inak jedlo odmietne. Fantázia, takže Mayu treba tiež nejakú presviedčať, aby jedla. Akoby mi nestačila Milla.... Maya je rozmaznaná, ako Parvin priznal a bude podľa všetkého žobroniť o naše jedlo a ignorovať svoje. A tak to naozaj aj je. Dunča v piatok odmietla večeru, ale neúnavne krúžila okolo nášho stola. V sobotu ráno na raňajky takmer ani nemrkla, iba vyžrala rozdrvenú sušienku a vylízala mlieko. Ale veľká zato bola. Teraz už iba ustriechnuť, aby ju deti neprizabili. Nestále treba opakovať: „Kubko, neľahaj Mayu za uši. Milla, nepchaj jej tú vidličku do očka, to ju bolí. Nie, obaja na Maye nemôžete sedieť, treba po jednom, ste príliš ťažkí.“ A Maya drží ako hluchý

dvere a nechá si so sebou robiť, čo chce. Millu budím teraz tak, že nechám Mayu, aby ju išla oňuchať. A pozrime sa, žiadne plače, ofuky alebo prst v puse. Milla vyskočí a vrhne sa na Mayu s obrovským rehotom a radosťou.

V sobotu ráno sme boli rozhodnutí ju so sebou vziať na výlet. Slavo s trpezlivosťou korytnačky počkal, kým sa jeho „2“ ženy a „2“ deti vychystali. On mal na starosti Mayu. Pekne-krásne sa nám podarilo bez ujmy doraziť až k autu. Nasáčkovali sme sa doň a čakali, kým sa tatovi podarí dostať psa dnu do kufra. Maya, akoby vedela, čo sa ide diať, začala splašene behať po celom areáli. Ešte šťastie, že ho máme komplet ohradený. V záchvate paniky pozrážala všetky narcisy a kvitnúce hyacinty. Úplne ignorovala napáleného Slava, čo za ňou behal a vyhrážal sa, že ju zderie z kože. Prišlo mi to tak smiešne, pretože si myslím, že mu nerozumela ani slovo, ale behala ako šialená. Ak nás pozorovali nejaké susedia, tak si mohli pomyslieť, že máme riadny blázninec a ten chlap si nevie poradiť so svojou rodinou. Večer pri zaspávaní som mu iba pošepla: „No, tak vidíš, nakoniec, som tu jediná, čo ťa poslúcha.“ S ľútosťou si vzdychol a len dodal: „No, po tejto skúsenosti viem, že k nám žiaden pes nepatrí.“ (A to bol ešte pred mesiacom presvedčený, že Milla potrebuje psa. Respektíve, ak nebude mať súrodencu, zadovážime jej aspoň štvornohého parťáka. Tatko jednoducho neznesie žiaden odboj v rodine.)

V aute sme s Mayou vydržali asi 10 minút a aj kvôli nej (okrem zabudnutého nočníku) sme sa vrátili späť a tato zavrel Mayu v byte. A vyrazili sme. Honfleur, mestečko francúzskych maliarov, bolo celý deň pod jemným oparom prichádzajúcim od mora. Po 2 hodinovej ceste sme sa vrhli hneď na kebaby a potom sa vystreli na detskom ihrisku. Neďaleko bola pláž, tak sme sa pohrali nejakú tú hodinku aj v piesku, aby sme si potom vychutnali príjemnú atmosféru úzkych, históriou dýchajúcich uličiek. Každú chvíľu bolo počuť „mňam-mňam“ od iného potomka. Slavo to

zhodnotil nasledovne: „Tí Moslimovia to majú celkom dobre vymyslené s mnohoženstvom. Chlap nemusí nič riešiť. Ženy sa porozprávajú, vyžalujú, dohodnú sa, čo sa bude robiť a kam sa pôjde. Ak majú depresie alebo problémy s deťmi, tak si navzájom poradia...a nezvažujú chlapa, ani od neho nevyžadujú žiadnu pozornosť alebo komunikáciu...“ Len neviem, či by nás obe uživil, alebo čo by robil, keď nám prídu v rovnaký čas naše dni.

Kým hral tato šach, my sme si spravili poobedný výlet do Ikey, aby sme nakúpili nábytok do Millinho detského kútika. Decká sa tam parádne prehrali a zabavili. A pre mňa to bol prvý krát príjemný čas, kedy som mala času a času si preštudovať potrebné detaily, pozrieť a porovnať ceny a nakoniec vybrať to, čo sa mi najviac páčilo. Ďakujem Elenka.

Utorok 29.3.2011 A máme 2 roky

Vysvetlí mi niekto, ako je možné, že to tak rýchlo ubehlo? Kam sa podeli tie 2 roky? Až mi to naháňa strach. Veď ešte nejaká tá chvíľka a bude chcieť byť samostatná. Odmerali sme sa a zvažili a rastieme pekne podľa tabuliek. 12 cm a 2 kg, teda má 85 cm a 10,8 kg. Tato včera odviezol Elenku s Kubkom na letisko, odstavil tam auto a sám odletel na služobku do Nemecka. Okrem toho ráno prišiel majiteľ pre Mayu. Tak sme úplne samučičké samé. Dnes ráno to bolo ťažké, lebo Milla hľadala najprv Mayu a potom Kubka. To bolo plaču, keď našla iba prázdnu vyvlečenú posteľ. Ešteže ju môžem balamutiť tým, že večer príde babííí. Babi sľúbila, že chce tráviť veľa času s Millou a ja budem mať pohov. Uvidíme, či sa odo mňa odtrhne.

Oslavu s tortou sme mali až po príchode tata. Priviezol babí aj s jej kamoškou Editkou. Najviac na torte ju bavilo sfukovať sviečky, čo spravila minimálne 10 krát. Prštekom ešte trochu popichala so malinovej plnky a pohrala sa so šľahačkou, ktorú chcela natierať na tvár ako krém. Stačilo jej trochu vysvetliť a pochopila, že sa to nerobí. Tak sa zabávala aspoň striekaním šľahačky z tuby. Naučila som ju, ako používať osviežovač vzduchu na záchode. A mám pocit, že z hotovej šľahačky pod lakom mala rovnaký pocit, minimálne vydávala rovnaký zvuk.

Nevadí, tato sa potešil, lebo mu aspoň ostalo viacej. Aj keď sme sa podelili s novými susedmi, čo sa tento týždeň nastahovali do vedľajšieho bytu. Tak niečo na privítanie a nadviazanie vzťahov. Je to mladý pár v našich rokoch. Dimitri je holandský Belgičan a Monica ja uruguajská Švajčiarka. Spolu hovoria

anglicky. Majú 2 dievčatá vo veku 4 a 2,5 roka. Monica s nimi hovorí po španielsky a Dimitri holandsky. Staršia Solenn začala chodiť do francúzskej škôlky. Tomu vravím guláš, ale aspoň ma to povzbudilo, že nie som až taká strelená, keď sa u nás doma hovorí 2 jazykmi. Deti to vedia dokonale spracovať a prijať.

„Ďakujem Ti, Bože, za nových susedov a za to, že majú 2 dievčatá v Millinom veku. Vôbec mi nevadí, že nehovoria anglicky, len nech sa naučia spolu hrať a nech sa Milla naučí byť chvíľu bezo mňa, ak ju tam na chvíľku odložím,“ znela moja modlitba pred spaním. S anglickou halte garderie na 2x3 hodiny týždenne pre Millu, to vyzerá totižto dosť mizerne. Boli sme na pohovore. Prostredie je hravé, farebné a lákavé. Majú 16 prevažne amerických a anglických detí. Program je zameraný na tvorivé dielničky typu maľovanie, lepenie, kreslenie a popritom sa učia písmená a neskôr aj čítanie. Jednoducho ideál pre našu Cheetah, aby si čo najrýchlejšie a najbezbolestnejšie zvykla nebyť stále s mamou. Problém? Od septembra majú 5-6 voľných miest a sme 45. v poradí na zozname.

Ako oslavu sme si spravili výlet na piknik k jazeru so Slavinovým kolegom Williamom, Emilie a ich Lízou. Bolo nádherných 20° C a všetko kvitlo. Náš výskumník nevydržal na deke ani sekundu a hneď začala nosiť páriace sa cifruše, ktoré chcela silou mocou oddeliť. Snažila som sa jej vysvetliť, že sa pária, aby mali malé bábätká, tak isto ako má aj Emilie vo vykúkajúcom brušku bábo. Najprv tomu nechcela veriť, ale potom sa dala ukecať a nechala ich tak opakujúc: „Bugs mating“ (chrobáky pária). Neskôr strávila hodinu kŕmením kačíc. Tato jej ukázal, ako im hádzať kúsky bagety. Tak chodila po bagetu, až kým ju celú neminula. Vždy som využila čas a strčila jej do zobáka kúsok obeda, aby sme boli 50:50.

Nedeľa 3.4. 2011 S babí

Kým vonku Millu nedokáže pri nás nič udržať a hneď beží reč objavovať kvety, chrobáky a celý svet, doma je to úplný opak. Každé priblíženie iného človeka sa končí zavesením sa mame na nohy. Babí sa snažila, kupovala darčeky, rozprávala rozprávky, ale ani to s ňou nehlo. Nedovolila jej ani tlačiť buginu, od ktorej ma vždy, keď sa Milla nedívala, odtlačila. Sklamaná babí tak robila sprievodkyňu po Paríži pre Editku. Pôvodne zamýšľala, že to budem robiť ja, kým bude ona s Millou. Bola celý čas napätá a dosť frustrovaná z odmietania. Prišla si oddýchnuť od hektického starostovania a malú nemohla dať do pozoru, ba naopak. Paríž pozná už ako svoju dlaň a viacej sa uchodila a vyšťavila sa, ako si oddýchla. Obe dámy boli celý čas na parížskej bagetovej diéte, ale aspoň 1 deň si dali s nami obed a aj kúsok narodeninovej torty.

Zmena prišla posledný deň, kedy sme boli s tatom takí unavení, že sme jej ju v nedeľu dali na celé dopoludnie. My sme dospávali resty z posledných 2 mesiacov, kedy sa Milla niekoľkokrát v noci budí a upokojí sa až s nami v posteli. Babí jej na roztopenie ľadov pustila Nema a potom ju vzala do parku a pozvala na kávičku (jej slabosť, dovoľme jej zjesť lyžičkou mliečnu penu z kapučína). Tým si ju samozrejme získala. Nadšená Cheetah pred odchodom babí ešte vo svojom kozmetickom salóne namaľovala, naučila sa pri tom nové slovo „Make-up“. Vo dverách posielala pusy ešte aj Editke.